

szerhelyzetét nagyon is hajlandók ma minden téren kihasználni. A gáz- és villany — fa, szén és petróleum híján — nélkülözhetetlen, de azért az árakat nem kell éppen az égig emelni.

Ezek után megkérdezzük: ha úgy áll a helyzet, ahogy Szekerke tanácsnok mondja, hogyan tanúsíthatott a hatóság olyan botrányos érzéketlenséget a közönség legelsőre-

dü érdekei iránt, hogy a légszeszgyár ismeretes közleményének megjelenése után nem informálta a fogyasztókat? Hogyan tűrhette, hogy az ismert túl magas árakat szedik, — mert sok fogyasztótól már szedték — mikor azok szerint sem illetik meg a vállalatot?

A szegedi tisztviselők nyomasztó helyzete.

(Saját tudósítónktól.) A háboru alatt alig múlt el egy hét, hogy a *Delmagyarország* szavá ne tette volna a szegedi tisztviselők összességének érdekeit. Kötelessége volt ez, mert a tisztviselők a társadalomnak azon rétegei közé tartoznak, amelyek legtöbbet szenvedtek, nélkülöztek a háboruban. A váltakozó kormányok a háborus pótlék időszakról időszakra prolongált segélyen és a családi pótlék emelésén kívül minden szép ígérettel adósak maradtak, úgy, hogy a tisztviselők 75 percentjének alig van 100—150 percenttel több jövedelme, mint a háboru előtt volt, holott köztudomású, hogy minden élelmi, ipari, háztartási és ruházati cikknek 500—2000 percentes áremelkedése van. És mégis, noha Szegeden mintegy 10.000 tisztviselő és közel 5000 nyugdíjas tisztviselő él, minden intézkedés, áremelés, árdragítás úgy történik, mint ha senki nem számolna a tisztviselők teherbíró képességével.

Nyíltan megállapíthatjuk, hogy nem is számol senki, a tisztviselők ügyével nem akar törődni senki, mivel ez igen kellemetlen ügy, egy rendezhetetlen kérdés. Legalább a régi kormányok is annak tartották. Ennyiben aztán körülbelül el is intéződött a tisztviselők megélhetésének kérdése. Felmerül tehát önkéntelenül a kérdés, hogy miből élnek meg a tisztviselők Szegeden. Ebben a városban, ahol eddig minden héten csak drágábbak lettek a közszükségleti cikkek árai, ahol a tisztviselő sem magának, sem a gyermekeinek, sem a feleségének egy rend ruhát nem képes készíttetni, hiszen egy férfinuha 1400—2100, egy gyermekruha 300—1000, egy női nyári ruha 600—1400 koronába kerül, nem is elsőrendű anyagból. Ebben a városban, ahol egy pár férjcsipő 250—300, egy gyermekcipő 200—260, egy női 200—350 koronába kerül. Ezek ugyan nem mindennap beszerzendő cikkek, de ott, ahol három-négy gyermek van, havonként váltakozva kell ruhára, cipőre átlagban 2—300 korona kiadást felvenni. Most már a szegény emberek kifogytak a fűtőanyagból, harisnyából, zsebkendőből, ágyneműből és egyéb háztartási cikkekből. Lerongyolódtak, fizikailag elerőtlenedtek. És még sem történik az érdeklükben semmi. De igen. Valami. Az utolsóig való kiuzsorázások. Az árakkal. Az árakkal. A kenyérrel. A tüzelőanyaggal. És most 5 percentes haszonrészesedéssel a város részére a gázzal, villanyal. S most a házbérek is emelkednek. Szinte hihetetlen, hogy a tisztviselőség mindezt fedezni bírja.

Egy állami tisztviselőtől nyert adatok alapján — amely adatok helyességéről meggyőződünk — állítjuk fel a következő elszámolást. Az egyik tisztviselő magával együtt négy családtagot számlál. A havifizetése mindenféle hivatalos levonás után tisztán 700 korona. Igen. Akármennyire hihetetlen, 700 korona. A 700 koronából havonta a következő rendszeresen visszatérő kiadásokat kell fedezni:

Cseléd	80 — K
Fűszerszámla	60 — K
Tej 30 liter á 3 korona	90 — K
Cukor 3 kg. á 13 korona	39 — K
Mosás, vasalás, szappan	60 — K
Gáz, világítás, tüzelés (a legújabb egységár)	180 — K
Cipő, ruha (havi átlag)	100 — K
Liszt 28 kg. á 3 korona	84 — K
Piac naponta 10 korona (?)	300 — K
Apróság	30 — K

Összesen: 1023 — K

amely összeg szinte a legképtelenebbül minimális igényeknek megfelelően van beállítva. A helyi viszonyokkal ismerősök azt fogják mondani, hogy a beállított összegek nem helytállóak. De mi kénytelenek vagyunk helytállónak elismerni, mivel egy szerény tisztviselőtől szereztük azokat. Tehát a 700 koronával szemben tisztviselőnek 1023 korona kiadása van. A tulkiadása 453 korona. Ebben még nincsen se vízdi, se szeméki-hordás, sem bértöbblet, sem doktor, sem patikászer és nincsen benne még sok minden. Egy könyv, egy színház, egy mozielőadás és semmi, semmi, amire egy kultúremlernek szüksége van.

Miből és hogy él tehát a tisztviselő? Milyen méretű, rettenetes nyomort szenved át, ha még 1200 korona is a havi fizetése? Mit ebédel és mit vacsorázik nap-nap után? Gondoljanak erre is, amikor árakról, igényekről, elvekről, rendszerről és egyebekről beszélnek. Így nem mehet tovább.

Még egy levél a polgármesteri felhívásról.

Megszoktuk már, hogy a nagy drágaság miatt a termelőket és a kereskedőket okoljuk csupán, arról pedig megfeledkezzünk, hogy ezeken kívül a folyton fokozódó nagy drágaságot a hosszú háboru és az antant gazdasági blokádja idézték elő leginkább.

A polgármester ur bölcsen gondolkozott akkor, amikor felhívását megírta. Dolgoztatni kívánja a tőkét, hogy a meglevő nyersanyag munkába kerüljön, jövedelemhez jusson a munkás, gyarapodjon a tőke és készáruhoz jusson a fogyasztó közönség. Ugy gondolhatta, hogy ha minden tényező oda áll a háboru előtti helyére, akkor a normális élet lassan, de biztosan visszatér. Nehéz, de biztos ut az, melyre az embereket vezetni kívánja.

A gyáros nyersanyag és tüzelőanyag hiányára hivatkozik, kér, könyörög, érvel, súlyos okokat hoz fel, azt véli, hogy ily módon majd anyaghoz jut és nem lesz kénytelen tőkét hevertetni, megbízható munkásait pedig elbocsátani.

A munkás is oda áll a nyilvánosság elé, értelmesen, okosan bizonyítja és megokolja igazát. Bizonyítja, hogy nem csak érvelni,

hanem számolni is tud. Végül elhárítja magáról a felelősséget és ráhárítja azt a drágaság okozóira.

En a fogyasztók szenvedő táborához tartozom, leszögezhetem azt az igazságot, hogy sem a polgármester, sem a gyáros, sem a munkás nem tudja megmondani nekem, hogy ezt az igazán rettenetes állapotot miképpen lehetne leghelyesebben megszüntetni?

En nem tudom, más sem tudja, egyet azonban én is tudok, más is tud róla, hogy minket fogyasztókat a termelők és a tisztviségtelen haszon mellett üzérkedők döntöttek — másodsorban — ebbe a türhettelen helyzetbe. Harmadsorban pedig azok a kis- és nagyiparosok, akik még ma is nagyon szerénytelen összeget követelnek munkájukért és portékájukért. Bátor vagyok ide írtatni egy példát:

Egy önálló üzlettel bíró szabóiparos békében kifordított és újból összeállított egy öltöny használt ruhát 40 K-ért, ma 400 K-t kell fizetni érte. Békében egy ilyen iparos műhelyében egy fazonmunkás heti fizetése 40 K volt, ma 200 koronát kap. Ki a szerénytelen az önállóiparos, vagy a munkás?

Ugyanezen az aránytalanságok álnak fenn minden iparágnál és a kereskedelemnél. Az üzemek tulajdonosai sokkal több összeget gyűrnek zsebre, mint amennyit arányba lehetne hozni azzal az összeggel, amit alkalmazottjaiknak kifizetnek.

Azért aztán pártolom a munkást, mert a háboru folyamán egyetlen egy sem gyűjtött vagyont, de a kis- és nagyiparosok, a kis- és nagykereskedők, termelők meg egyébek kilencven százaléka tőkét meg sokszorozta.

H. Kovács Sándor,
leszám. hiv. irodakezelő.

Vagyonelkobzás Bulgáriában.

A *Renasterea Romana* írja: A bolgár parlament a napokban szavazta meg azt a törvényjavaslatot, amely feljogosítja a pénzügyminisztert, hogy a katonának és polgári hivatalnokoknak a háboru alatt szerzett vagyonát az állam javára elkobozza. Tudjuk, hogy Bulgáriának már van egy régebbi, ugyanilyen törvénye, amelyik szerint a magasabb rangú polgárok bármikor elhívhatók, hogy igazolják, hogy mikor és hogyan szerezték vagyonukat. Ma a szobranje még szigorubbá teszi új törvénye útján a régi törvényt, amikor elrendeli, hogy a hivatalnokok és katonák pénzét és általában vagyonát elkobozzák, amelyet az alatt az idő alatt szerezték, amikor csak becsületből lettek volna kötelesek szolgálni. Helyes intézkedés ez, valamint a hadinyereség megadóztatása is helyes azokra, akiket nem bántott, hogy állásukban hallgatást vállaljanak és harácsoljanak akkor, amikor a katonák ezrei pusztulnak el, amikor annyi embernek kell az ágyuk tüzeiben kimulnia. Azt mondják, hogy vannak dolgok, amelyeket akár az elenségtől is el kell tanulnunk, mert az nem sülyedést, hanem emelkedést. A franciák nem röstelték soha a háboru tartama alatt a németektől tanulni. Mi is megcsinálhatjuk — írja a nevezett lap — egyszer ezt, amit a bolgárok. Vagy nálunk talán nincs egyetlen néhány száz lei fizetésű hivatalnokunk, aki néhány száz ezer leit szerzett?

Faár, fémegmunkáló és asztalosárugyár
Horváth Sándor Szeged

Telefon 16—21. Boldogasszony-sugárút 3. sz.

Duschák Henrik

ércfényező, mázoló és festő
ipartelep SZEGED, Londoni-
körút 14. sz. Telefon 527.

Elvállalok e szakmában vágó mindennemű fa- és vasbutorok, portálok, üzletberendezések és épületek festését, mázolását és zománccfényezését a legmodernebb és a legjobb kivitelben, a legmesszebbmenő felelősség mellett.

A mázoló munkákat csakis valódi tiszta lenolaj kencéből készült olajfestékekkel készítem.